

[Mads Larsen.]

mærkninger til den højtærede Justitsminister, de staaar i Forbindelse med Loven om Hundeafgift samt Straf og Ansvar for Skade, forarsaget af Hunde. Maaske har enkelte ærede Medlemmer lagt Mærke til, at jeg en Gang i den forløbne Sommer har skrevet en lille Artikel i Fyns Venstreblad. Den gik senere helt eller delvis rundt i forskellige Blade i Landet, idet jeg nemlig som Efterskrift havde opfordret Blade, der sympatiserede med disse Betragtninger, til at optage Artiklen, og det var der mange Blade af forskellig Partifarve, der gjorde.

Det, der foranledigede mig til at skrive denne lille Artikel, var to Færdselsulykker, der har fundet Sted i den forløbne Sommer. Den første skete ovre i Dræby paa Fyn, hvor en ung Pige, der sad paa Bagsædet af en Motorcykle, kom af Dage, da hun rejste hjem fra Gymnastikopvisningen paa Ryslinge Højskole. Motorføreren, der var fra samme Egn, Hindsholm, mistede Herredømmet over Cyklen, fordi en stor Hund kom farende ud fra en af Gaardene i Dræby. Motorføreren slap uskadet eller i det væsentlige uskadet fra det, medens Pigen, en ung Gaardmandsdatter fra Hindsholm, slog sig ihjel.

Det andet Tilfælde af denne Art, som Bladene berettede om, skete her paa Sjælland paa den store Landevej ved Kildebrønde. En Mand kom kørende paa Motorcykle og havde en anden Mand paa Bagsædet, og da man kom til Kildebrønde, for en stor Hund ind mod Motorcyklen, og Føreren blev slaaet ihjel, medens Passageren slap uskadet. I begge Tilfælde kunde det have kostet to Menneskeliv i Stedet for et.

Jeg fremdrager disse Eksempler, fordi jeg synes, at man, efterhaanden som Færdselen paa vore Landeveje stadig bliver vanskeligere paa Grund af den stærke Motorfærdsel, skulde søge at fjerne de flest mulige Aarsager til Ulykke. Der er jo ingen som helst Tvivl om, at Mennesker, der færdes paa Vejene, hvilken Befordring de end benytter sig af, har langt større Ret til Landets offentlige Veje end Hundene, og at Hunde paa offentlige Veje kun kan betragtes som Skadedyr.

Jeg tillod mig at give min lille Artikel Overskriften: „Lad det nu være nok“, og naar jeg har omtalt den her, er det for at vække Offentlighedens Opmærksomhed for dette Spørgsmaal og for at rette et Spørgsmaal til den højtærede

Justitsminister. I min Artikel opfordrede jeg de paagældende Politimyndigheder i de to Jurisdiktioner, hvor Ulykkerne var sket, til at oplyse overfor Offentligheden for det første, om Hundene øjeblikkelig havde maattet bøde med Livet for deres Udaad, og for det andet, hvilken Erstatning de paagældende Hundeejere var blevet idømt. Indtil dette Øjeblik har jeg intet Svar faaet herpaa.

I den nævnte Lovs § 13 staaar der:

„Den, der holder løsgaaende Hunde, er ansvarlig for, at disse ikke bider sagesløse Personer, sønderriver deres Klæder eller paa anden Maade forarsager dem Skade.“

Og senere staaar der:

„..... hvorhos han er pligtig at erstatte den Skade, Hunden maatte have forarsaget, for saa vidt Skaden lader sig erstatte med Penge.“

Hvad vil det nu sige? Jeg føler mig ganske overbevist om, at i det anførte Tilfælde, hvor de to gamle Forældre paa Hindsholm ventede deres unge Datter hjem fra den Festlighed, hvori hun havde deltaget, kunde Pengé, selv et nok saa stort Beløb, ikke være dem nogen Erstatning. Skal Loven nu forstaaas saaledes, at i de Tilfælde, hvor Skaden ikke kan erstattes med Penge, falder Erstatningsansvaret bort? Det vilde jeg gerne have at vide af den højtærede Justitsminister. Jeg vilde jo da tro, at det var Meningen, at der skal ydes Erstatning i *alle* Tilfælde, men saa er det et Spørgsmaal, om Loven, saaledes som Erstatningsansvaret er udtrykt, er tilstrækkelig klart og koncist affattet.

Trindt omkring i vort Land, i vore Landsogne og Købstæder saavel som her i København, generes man af løsgaaende Hunde, af det Svineri, de laver paa Fortove o. s. v., selv om man ikke selv finder Anledning til en saadan Luksus som at holde Hund — løsgaaende Hunde, som man skulde tro, at intet Menneske havde Ansvar for. Men naar man saa siger til de Mennesker, der holder saadan en eller to eller flere løsgaaende Køtere, om de er sig fuldt bevidst, hvilken Erstatning de kan komme til at udrede, saa faar man mange Gange det Svar: Aa skidt, vi er jo ansvarsforsikrede!

Man paaberaaber sig altsaa denne Ansvarsforsikring. Men dækker en saadan Forsikring nu *alle* Skader, og er de Erstatninger, der ydes, tilstrækkelig store? For nogle Aar siden fremdrog jeg fra denne Talerstol et Eksempel med en Tyr, hvor